

	<p style="text-align: center;">Πνευματικά Σημειώματα</p> <p style="text-align: center;">Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Ἐβδομαδιαία ηλεκτρονική ἔκδοση Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="text-align: center;">Ἔτος 2ο / Τεύχος: 70 Πέμπτη 22α Μαΐου 2025</p> <p style="text-align: center;">Νικολάου νέου ὀσιομ. ἐν Βουνένις Ἡσαίου προφήτου Χριστοφόρου μάρτυρος (9η Μαΐου π. ἡμ.)</p>
---	--	---

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακή ΣΤ΄ Τοῦ Τυφλοῦ

Ἰωάννη κεφ. θ 1-38

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ραββί, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλῳάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοῖος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἰμί. Ἔλεγον

οὖν αὐτῷ· πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος; λέγει· οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέφξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. ἄλλοι ἔλεγον· πῶς δύναται ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· εἰ ἀμαρτωλὸς ἐστὶν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· τί ἐποίησέ σοι; Πῶς ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· σὺ εἰ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωυσέως ἐσμὲν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωυσεῖ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν.

Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ἢ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἦνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρὼν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἑώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Μετάφραση

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, καθὼς πήγαινε στὸ δρόμο του ὁ Ἰησοῦς, εἶδε ἓναν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε γεννηθεῖ τυφλός. Τὸν ρώτησαν, λοιπόν, οἱ μαθητὲς του: «Διδάσκαλε, ποιὸς ἁμάρτησε καὶ γεννήθηκε αὐτὸς τυφλός, ὁ ἴδιος ἢ οἱ γονεῖς του;» Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: «Οὔτε αὐτὸς ἁμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ γεννήθηκε τυφλὸς γιὰ νὰ φανερωθεῖ ἡ δύναμη τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ πάνω σ' αὐτόν. Ὅσο διαρκεῖ ἡ μέρα, πρέπει νὰ ἐκτελῶ τὰ ἔργα ἐκείνου ποὺ με ἐστείλε. Ἐρχεται ἡ νύχτα, ὅποτε κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐργάζεται. Ὅσο εἶμαι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, εἶμαι το φῶς γιὰ τὸν κόσμο» Ὅταν τὰ εἶπε αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἔφτυσε κάτω, ἔφτιαξε πηλὸ ἀπὸ τὸ φτύμα, ἄλειψε μετὰ τὸν πηλὸ τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε: «Πήγαινε νὰ νιφτεῖς στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ», ποὺ σημαίνει «ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸ Θεό». Ἐκίνησε, λοιπόν, πήγε καὶ νίφτηκε καὶ ὅταν γύρισε πίσω ἔβλεπε. Τότε οἱ γείτονες κι ὅσοι τὸν ἔβλεπαν προηγουμένως ὅτι ἦταν τυφλός, ἔλεγον: «Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν ἐδῶ καὶ ζητιάνευε;» Μερικοὶ ἔλεγον: «Αὐτὸς εἶναι», ἐνῶ ἄλλοι ἔλεγον: «Εἶναι κάποιος ποὺ τοῦ μοιάζει». Ὁ ἴδιος ἔλεγε: «Ἐγὼ εἶμαι». Τότε τὸν ρωτοῦσαν: «Πῶς λοιπὸν ἄνοιξαν τὰ μάτια σου;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν λένε Ἰησοῦ ἔκανε

πηλό, μοῦ ἄλειψε τὰ μάτια μου καὶ μοῦ εἶπε: πῆγαινε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωὰμ καὶ νίψου. Πῆγα λοιπὸν ἐκεῖ, νίφτηκα καὶ βρῆκα τὸ φῶς μου». Τὸν ρώτησαν, λοιπὸν: «Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος;» «Δὲν ξέρω» τοὺς ἀπάντησε. Τὸν ἔφεραν τότε στοὺς Φαρισαίους, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ἄλλοτε τυφλός. Ἡ μέρα ποὺ ἔφτιαξε ὁ Ἰησοῦς τὸν πηλό καὶ τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια ἦταν Σάββατο. Ἄρχισαν λοιπὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι νὰ τὸν ρωτοῦν πάλι πῶς ἀπέκτησε τὸ φῶς του. Αὐτὸς τοὺς ἀπάντησε: «Ἔβαλε πάνω στὰ μάτια μου πηλό, νίφτηκα καὶ βλέπω». Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους ἔλεγαν: «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι σταλμένος ἀπὸ τὸ Θεό, γιατί δὲν τηρεῖ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου». Ἄλλοι ὅμως ἔλεγαν: «Πῶς μπορεῖ ἓνας ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος νὰ κάνει τέτοια σημεῖα;» Καὶ ὑπῆρχε διχογνωμία ἀνάμεσά τους. Ρωτοῦν λοιπὸν πάλι τὸν τυφλό: «Ἐσὺ τί λὲς γι' αὐτόν; Πῶς ἐξηγεῖς ὅτι σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;» Κι ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε: «Εἶναι προφήτης». Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πιστέψουν πῶς αὐτὸς ἦταν τυφλός κι ἀπέκτησε τὸ φῶς του, ὥσπου κάλεσαν τοὺς γονεῖς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοὺς ρώτησαν: «Αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς σας ποὺ λέτε ὅτι γεννήθηκε τυφλός; Πῶς, λοιπὸν, τώρα βλέπει;» Οἱ γονεῖς του τότε ἀποκρίθηκαν: «Ξέρουμε πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς μας κι ὅτι γεννήθηκε τυφλός· πῶς ὅμως τώρα βλέπει, δὲν τὸ ξέρουμε, ἢ ποῖος τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια, ἐμεῖς δὲν τὸ ξέρουμε. Ρωτῆστε τὸν ἴδιο· ἐνήλικος εἶναι, αὐτὸς μπορεῖ νὰ μιλήσει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του». Αὐτὰ εἶπαν οἱ γονεῖς του, ἀπὸ φόβο πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Γιατί, οἱ Ἰουδαῖοι ἄρχοντες εἶχαν συμφωνήσει νὰ ἀφορίζεται ἀπὸ τὴ συναγωγή ὅποιος παραδεχτεῖ πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μεσσίας. Γι' αὐτὸ εἶπαν οἱ γονεῖς του, ἐνήλικος εἶναι, ρωτῆστε τὸν ἴδιο». Κάλεσαν, λοιπὸν, γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν τυφλός καὶ τοῦ εἶπαν: «Πὲς τὴν ἀλήθεια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός». Ἐκεῖνος τότε τοὺς ἀπάντησε: «Ἄν εἶναι ἁμαρτωλός, δὲν ξέρω· ἓνα ξέρω: πῶς, ἐνῶ ἤμουν τυφλός τώρα βλέπω». Τὸν ρώτησαν πάλι: «Τι σοῦ ἔκανε; Πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;» «Σᾶς τὸ εἶπα κιόλας» τοὺς ἀποκρίθηκε, «ἀλλὰ δὲν πειστήκατε· γιατί θέλετε νὰ τὸ ξανακούσετε; Μήπως θέλετε καὶ ἐσεῖς νὰ γίνετε μαθητὲς του;» Τὸν περιέλασαν τότε καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἐσὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου· ἐμεῖς εἴμαστε μαθητὲς τοῦ Μωυσῆ. ἐμεῖς ξέρουμε πῶς

ὁ Θεὸς μίλησε στὸ Μωυσῆ, ἐνῶ γι' αὐτὸν δὲν ξέρουμε τὴν προέλευσή του». Τότε ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος καὶ τοὺς εἶπε: «Ἐδῶ εἶναι τὸ παράξενο πὼς ἐσεῖς δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, κι ὅμως αὐτὸς μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια. Ξέρουμε πὼς ὁ Θεὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς δὲν τοὺς ἀκούει, ἀλλὰ ἂν κάποιος σέβεται καὶ κάνει τὸ θέλημά του, αὐτὸν τὸν ἀκούει. Ἀπὸ τότε ποῦ ἔγινε ὁ κόσμος δὲν ἀκούστηκε ν' ἀνοίξει κανεὶς τὰ μάτια ἐνὸς γεννημένου τυφλοῦ. Ἄν αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Θεὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάνει τίποτα». «Ἐσὺ εἶσαι βουτηγμένος στὴν ἁμαρτία ἀπὸ τότε ποῦ γεννήθηκες», τοῦ ἀποκρίθηκαν, «καὶ κάνεις τὸν δάσκαλο σ' ἐμᾶς;» Καὶ τὸν πέταξαν ἔξω. Ὁ Ἰησοῦς ἔμαθε ὅτι τὸν πέταξαν ἔξω καί, ὅταν τὸν βρῆκε, τοῦ εἶπε: «Ἐσὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ;» Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε: «Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτός, Κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω σ' αὐτόν;» «Μὰ τὸν ἔχεις κίολας δεῖ», τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς. «Αὐτὸς ποῦ μιλάει τώρα μαζί σου, αὐτὸς εἶναι». «Πιστεύω Κύριε», καὶ τὸν προσκύνησε.

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων κεφ. ιστ' 16-34

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἣτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα ἔκραζε λέγουσα· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπὶς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες. Καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ

ποιεῖν Ῥωμαίοις οὖσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν. καὶ οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ραβδίζειν, πολλάς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφὼς ἔβαλεν αὐτούς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμοι. Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεώχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἔμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλη ὁ Παῦλος λέγων· μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γάρ ἐσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, καὶ προαγαγὼν αὐτούς ἔξω ἔφη· κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον· πιστεύσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτούς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα, ἀναγαγὼν τε αὐτούς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

Μετάφραση

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, καθὼς πηγαίναμε στὸν τόπο τῆς προσευχῆς, συνέβη νὰ συναντήσουμε μιὰ δούλη, ποὺ εἶχε μαντικὸ πνεῦμα καὶ μὲ τὶς μαντεῖες της ἀπέφερε πολλὰ κέρδη στοὺς κυρίους της. Αὐτὴ ἀκολουθοῦσε τὸν Παῦλο καὶ τὸν Σίλα καὶ φώναζε : «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι δούλοι τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, ποὺ μᾶς κηρύττουν τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας!». Αὐτὸ τὸ ἔκανε πολλὰς μέρες. Ὁ Παῦλος ἀγανάκτησε· γύρισε πίσω καὶ εἶπε στὸ πνεῦμα: «Σὲ διατάζω στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ βγεῖς ἀπ' αὐτήν». Τὴν ἴδια στιγμή βγήκε τὸ πνεῦμα. Ὅταν εἶδαν τ'

ἀφεντικὰ της ὅτι μαζί μὲ τὸ πνεῦμα χάθηκε κι ἡ ἐλπίδα τοῦ κέρδους ποὺ εἶχαν ἀπὸ τὴν ἐργασία της, ἔπιασαν τον Παῦλο καὶ τὸ Σίλα καὶ τοὺς ἔσυραν στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ τοὺς παρουσιάσουν στὶς ἀρχές. Τοὺς ὀδήγησαν μπροστὰ στοὺς ἀνώτατους ἄρχοντες τῆς πόλης καὶ εἶπαν: «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι Ἰουδαῖοι καὶ προκαλοῦν ταραχές στὴν πόλη. Θέλουν νὰ εἰσαγάγουν ἔθιμα ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἐμᾶς, ποὺ εἴμαστε Ρωμαῖοι, νὰ τὰ δεχτοῦμε ἢ νὰ τὰ τηρήσουμε». Τότε ὁ λαὸς ξεσηκώθηκε ἐναντίον τους. Οἱ ἄρχοντες τοὺς ἔσκισαν τὰ ροῦχα καὶ ἔδωσαν διαταγὴ νὰ τοὺς ραβδίσουν. Τοὺς ἔδωσαν πολλὰ χτυπήματα καὶ μετὰ τοὺς ἔβαλαν στὴ φυλακὴ κι ἔδωσαν ἐντολὴ στὸν δεσμοφύλακα νὰ τοὺς φυλάει ἀσφαλισμένους καλά. Αὐτός, ἐφόσον πῆρε μιὰ τέτοια ἐντολή, τοὺς ἔβαλε στὸ πιὸ ἐσωτερικὸ κελὶ καὶ γιὰ λόγους ἀσφάλειας ἔσφιξε τὰ πόδια τους στὴν ξυλοπέδη. Γύρω στὰ μεσάνυχτα, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας προσεύχονταν καὶ ἔψελναν ὕμνους στὸν Θεό· καὶ τοὺς ἄκουγαν οἱ φυλακισμένοι. Ξαφνικὰ ἔγινε ἓνας σεισμὸς τόσο δυνατός, ποὺ σαλεύτηκαν τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς. Ἀμέσως ἀνοιξαν ὅλες οἱ πόρτες καὶ τὰ δεσμά τῶν φυλακισμένων λύθηκαν. Ὁ δεσμοφύλακας ξύπνησε· κι ὅταν εἶδε τὶς πόρτες τῆς φυλακῆς ἀνοιχτές, ἔβγαλε τὸ σπαθὶ του κι ἤθελε νὰ σκοτωθεῖ, νομίζοντας ὅτι οἱ φυλακισμένοι εἶχαν δραπετεύσει. Τότε ὁ Παῦλος τοῦ φώναξε: «Μὴν κάνεις κανένα κακὸ στὸν ἑαυτὸ σου! Εἴμαστε ὅλοι ἐδῶ». Ὁ δεσμοφύλακας ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν φῶτα, πήδηξε μέσα στὸ κελί, καὶ τρομαγμένος ἔπεσε στὰ πόδια του Παύλου καὶ τοῦ Σίλα. Ὑστερα τοὺς ἔβγαλε ἔξω καὶ τοὺς ρώτησε: «Κύριοι, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ;» Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν: «Πίστεψε στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ θὰ σωθεῖς κι ἐσὺ καὶ τὸ σπίτι σου». Καὶ κήρυξαν σ' αὐτὸν καὶ σ' ὅσους ἦταν στὸ σπίτι του τὸν λόγο τοῦ Κυρίου. Ὁ δεσμοφύλακας τοὺς πῆρε τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα μέσα στὴ νύχτα κι ἔπλυνε τὶς πληγὲς τους· ὕστερα βαφτίστηκε ἀμέσως ὁ ἴδιος κι ὅλη ἡ οἰκογένειά του. Κατόπιν τοὺς ἀνέβασε στὸ σπίτι του καὶ τοὺς ἔστρωσε τραπέζι. Ἦταν πανευτυχῆς ποὺ κι αὐτός καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του εἶχαν βρεῖ τὴν πίστη στὸν Θεό.

Σχολιασμός

Πέμπτη Κυριακή μετὰ τὸ Πάσχα καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ἔχει ὀρίσει νὰ ἀναγιγνώσκειται ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ. Σὲ αὐτὴ μᾶς περιγράφεται τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς θεραπείας ἐνὸς ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, ἀπὸ τὸν Κύριο ἀλλὰ καὶ τὸ πῶς ἀντιμετωπίζεται τὸ θαῦμα αὐτὸ ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ καλὴ ἢ κακὴ προαίρεση.

Τὸ Εὐαγγέλιο ξεκινάει μὲ μιὰ ἐρώτηση τῶν μαθητῶν πρὸς τὸν Κύριο: «Ποιὸς ἀμάρτησε καὶ γεννήθηκε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τυφλός, ὁ ἴδιος ἢ οἱ γονεῖς του;». Πρὶν δύο ἐβδομάδες στὴν περικοπὴ τοῦ Παραλύτου, ἡ αἰτία γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἦταν οἱ δικές του ἀμαρτίες. Τώρα ὅμως ποιὸς ἔσφαλε, ἀφοῦ ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς δὲν πρόλαβε νὰ ἀμαρτήσῃ πρὶν χάσῃ τὸ φῶς του; Μήπως ὑπεύθυνη εἶναι ἡ ἀμαρτία τῶν γονέων του; Ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ἐπέτρεψε νὰ γίνῃ κάτι τέτοιο, γιὰ νὰ βοηθήσῃ καὶ τοὺς γονεῖς νὰ γυρίσουν κοντὰ Του.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δίνει μιὰ διαφορετικὴ ἀπάντηση: «Οὔτε αὐτὸς ἀμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ σὲ Αὐτόν». Στὴν ἀπάντηση αὐτὴ κρύβεται τὸ μέγεθος τῆς πρόνοιᾶς καὶ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος ξέρει ὅτι τὸ καλὸ ποὺ θὰ γίνῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο εἶναι ὑπέρμετρα μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ βάσανο στὸ ὁποῖο ὑπόκειται. Ἐμᾶς μπορεῖ νὰ μᾶς φαίνεται ἄδικο, νὰ ὑποφέρει γιὰ κάτι ποὺ δὲν ἔκανε, ἀλλὰ τὸ μυαλὸ μας δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ. Ἄλλωστε, ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἄδικος, νὰ εἴμαστε σίγουροι ὅτι θὰ ἀνταποδώσῃ στὸν τυφλὸ τὸ μισθὸ του, στὸ ἑκατονταπλάσιο.

Στὴ συνέχεια τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν τυφλό, ἀλείφοντας τὰ μάτια του μὲ πηλὸ, ποὺ ἔφτιαξε, φτύνοντας στὸ ἔδαφος. Ὅπως ἀπὸ πηλὸ ἔπλασε τὸν Ἀδάμ, ἔτσι καὶ μὲ τὸν πηλὸ θεραπεύει τὸν τυφλὸ ἄνθρωπο. Ὅπως ὁ Ἰδιὸς στάλθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς στέλνῃ τὸν τυφλὸ νὰ πλυθεῖ στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.

Ἐδῶ καλὸ εἶναι νὰ μείνουμε καὶ λίγο στὸν τυφλὸ τῆς περικοπῆς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, παρὰ τὰ βάσανά του, δὲν γογγύζει, δὲν ἀπελπίζεται, δὲν χάνει τὴν πίστη του. Κι αὐτὸ γιὰτὶ ἂν τὴν ἔχανε δὲν θὰ ἔκανε ὁ Κύριος ἓνα τέτοιο θαῦμα ἐπάνω του. Ἄν τὴν ἔχανε πιθανὸν νὰ μὴν τὸν ἐπέλεγε γιὰ νὰ γίνεῖ ὄργανο τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ. Πιστεύει καὶ κάθετα νὰ τὸν ἀλείψει μὲ πηλὸ ὁ Κύριος. Ὑπακούει ὅταν τοῦ λέει νὰ πάει στὴν κολυμβήθρα, χωρὶς ἀντιρρήσεις, ἀκόμα κι ἂν ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ. Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος παράδειγμα ὑπομονῆς, πίστεως καὶ ὑπακοῆς.

Ὅταν γυρίζει ὁ πρῶην τυφλὸς ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, ἀρχίζει τὸ δεύτερο κομμάτι τοῦ θαύματος, ποῦ εἶναι ἡ ἀποδοχὴ του ἢ μὴ, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γύρω του. Κανείς, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ τυφλὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει πῶς βρῆκε τὸ φῶς του, ὅποτε, ὅταν τὸν ρωτοῦν, ἀπλᾶ τοὺς περιγράφει τί συνέβη. Οἱ δέκτες τοῦ μηνύματός του τώρα, εἴτε τὸ ἀποδέχονται, εἴτε ὅπως οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ψάχνουν νὰ βροῦν μιὰ πρόφαση γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀπιστία τους.

Ὅταν κάποιος ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει κλειστὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, ἔρθει σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς δύνამης τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ νὰ ἀποδεχθεῖ τὸ θαῦμα, σκαρφίζεται δικαιολογίες γιὰ νὰ μὴν τὸ ἀποδεχθεῖ. Αὐτὸ κάνουν καὶ οἱ Φαρισαῖοι στὸ Εὐαγγέλιο. Ὅχι μόνο στὸ σημερινὸ θαῦμα ἀλλὰ γενικὰ σὲ ὅλα τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου μας. Σήμερα τοὺς φταίει ὅτι εἶναι Σάββατο, ἄλλη φορὰ ὅτι ὁ Κύριος συσχετίζεται μὲ τοὺς ἁμαρτωλούς. Εἶναι πάντα κάτι ἀσήμαντο γιὰ ἐμᾶς, κάτι ποῦ μᾶς κάνει νὰ λέμε, «μὰ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν πιστεύουν». Εἶναι ὅμως δυνατὸ καὶ εἶναι μάλιστα μιὰ παγίδα στὴν ὁποία κινδυνεύουμε κι ἐμεῖς νὰ πέσουμε.

Ἄν κοιτάξουμε τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους θὰ δοῦμε ὅτι τοὺς ἔλειπε ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό. Ἔλεγαν ὅτι πιστεύουν, τὸ ἔκαναν ὅμως τυπολατρικά. Ἡ πίστη τους μετατράπηκε ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸ δημιουργὸ σὲ ἀγάπη γιὰ τὸ νόμο. Ἔτσι ὅταν ὁ Χριστὸς ἦρθε νὰ συμπληρώσει τὸν νόμο, αὐτοὶ κόλλησαν στὸν τύπο ἀδυνατῶντας νὰ δοῦν μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους. Κι ἐμεῖς δυστυχῶς τὸ κάνουμε αὐτὸ πολὺ

συχνά. Ξεχνάμε ότι ο Θεός είναι αγάπη και κινδυνεύουμε να μείνουμε κολλημένοι στον τύπο. Αν γίνει όμως αυτό, όταν ο Κύριος μᾶς δώσει ευκαιρίες για να πᾶμε κοντά του δὲν θὰ τις ἀρπάξουμε γιατί θὰ λέμε κι ἐμεῖς ὅτι εἶναι μέρα Σάββατο.

Τὸ τελευταῖο στὸ ὁποῖο ἀξίζει νὰ μείνουμε εἶναι ἡ ὁμολογία τοῦ τυφλοῦ πρὸς τοὺς Φαρισαίους. Ἀφοῦ ἔχει γίνει τὸ θαῦμα οἱ Φαρισαῖοι τὸν καλοῦν νὰ τοὺς πεῖ τὶ ἔγινε, μήπως καὶ βροῦν κάτι τὸ μεμπτό. Ὁ τυφλός, ὁ ἀπλὸς καὶ ἀγράμματος αὐτὸς ἄνθρωπος ὄχι μόνο δὲν πτοεῖται ἀλλὰ τοὺς ἀποστομώνει κιόλας. Γιατὶ συμβαίνει αὐτό; Μήπως ἔχει διαβάσει ἢ ξέρει τὸ νόμο; Τυφλὸς εἶναι δὲν ἔχει διαβάσει τίποτα στὴ ζωὴ του. Ἀγαπάει ὁμως τὸ Θεὸ κι Αὐτὸς μιλάει μέσῳ τοῦ τυφλοῦ. Ἔτσι κι ἐμεῖς ἄς ἔχουμε στὸ μυαλὸ μας, ὅτι ἡ καλύτερη προετοιμασία γιὰ ὅλα τὰ δύσκολα ποὺ θὰ ἔρθουν, εἶναι ἡ ἐνδυνάμωση τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης μας στὸ Θεό.

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο εἶναι μιὰ ὑπενθύμιση τῆς Σοφίας καὶ τῆς Πρόνοιας τοῦ Θεοῦ. Μᾶς θυμίζει νὰ μὴν ἀμφισβητοῦμε τις ἀποφάσεις Του, γιατί εἶναι σίγουρα οἱ καλύτερες. Μᾶς θυμίζει νὰ μὴν ἀπελπιζόμεστε γιατί Αὐτὸς ξέρει πῶς νὰ μᾶς παρηγορήσει ἢ νὰ μᾶς ἀνταμείψει καλύτερα. Μᾶς θυμίζει νὰ μὴν ξεχνάμε νὰ Τὸν ἀγαπᾶμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά. Ἄς ἔχουμε σὰν παράδειγμα τὸν τυφλὸ καὶ ἄς προσευχηθοῦμε νὰ μᾶς φανερώσει ὁ Κύριος τὸ θέλημά Του. Ἀμήν.

π. Ὁνούφριος Ἀβραμίδης

Παρινέσεις Ἁγίων

Ὁ Θεὸς προσδέχεται τοὺς μετανοοῦντες

Δὲν καθυστερῶ, οὔτε ἀναβάλλω, ὅταν ἰδῶ μιὰ ψυχὴ εὐγνώμονα. Ἔνα μόνο ἐπιζητῶ, τὴν ὁμολογία τῶν σφαλμάτων, καὶ τότε δὲν τιμωρῶ πλέον γι' αὐτὰ τὰ σφάλματα. Ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι τὸ

άνθρωπινο γένος ρέπει κατ'έξοχήν πρὸς τὴν κακία, γι'αὐτὸ θέλω νὰ ὁμολογήσουν τὰ προηγούμενα ἁμαρτήματα, ὥστε ἡ ὁμολογία νὰ γίνῃ σ' αὐτοὺς ἐμπόδιο, γιὰ νὰ μὴν ὑποπέσουν καὶ πάλι στὰ ἴδια σφάλματα.

Παιδαγ. Ανθρωπολογία Ἰω. Χρυσόστομου, Εἰς Γέν. ὁμιλ. ΜΔ', 2, MG 54,408

Ὁ Θεὸς ἐλεεῖ ὅσους ὁμολογοῦν τὰ ἁμαρτήματά τους

«Ἐγὼ ὁ Δαυΐδ, ἁμάρτησα καὶ ἐγώ, ὁ ποιμένας, διέπραξα τὸ κακό»...Καταδικάζει τὸν ἑαυτὸ του καὶ γι' αὐτὸ βρῖσκει συγχώρεση. Γιατὶ τίποτε δὲν κάνει τὸ Θεὸ τόσο ἐλεήμονα καὶ σπλαχνικό, ὅσο τὸ νὰ ὁμολογοῦμε τὰ ἁμαρτήματά μας.

Παιδαγωγικὴ Ἀνθρωπολογία Ἰω.Χρυσόστομου, Εἰς Ψάλμ. ΡΜ', 6, MG 55,438 ζ'

Ἡ ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέχεται τοὺς πάντες

Κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ζοῦν μέσα στὴν ἁμαρτία, ἄς μὴν ἀπογοητεύεται κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐνάρετους ἄς μὴν μένει ἀδρανῆς. Οὔτε αὐτὸς (ὁ ἐνάρετος) νὰ παίρνει θάρρος, γιατί πολλές φορές ἡ πόρνη θὰ τὸν ξεπεράσει, οὔτε καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς νὰ ἀπογοητεύεται, γιατί εἶναι δυνατὸν αὐτὸς καὶ τοὺς πρώτους νὰ τοὺς ἀφήσει πίσω του. Ἄκουσε τί λέγει ὁ Θεὸς πρὸς Ἱερουσαλήμ: «Εἶπα σ'αὐτὴν μετὰ τὴ διάπραξη ὅλων αὐτῶν τῶν πορνειῶν, ἐπίστρεψε κοντὰ μου, καὶ δὲν ἐπέστρεψε». Ὅταν ἐπιστρέψουμε στὴ θερμὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, δὲ θυμᾶται τὰ περασμένα ὁ Θεός. Δὲν εἶναι μικροπρεπῆς ὁ Θεός, ὅπως οἱ ἄνθρωποι, γιατί δὲ μᾶς κατηγορεῖ γιὰ τὶς προηγούμενες πράξεις μας, οὔτε λέει, ἂν μετανοήσουμε, γιατί ἄφησες νὰ περάσει τόσοσ χρόνος, ἀλλὰ μᾶς ἀγαπάει, ὅταν γυρίζουμε κοντὰ Του, μόνον νὰ γυρίσουμε ὅπως πρέπει.

Παιδαγ. Ανθρωπολογία Ἰω.Χρυσόστομου, Εἰς Μάτθ. ὁμιλ. ΕΖ', 4, MG 58,637

Συναξάρι

Ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Χριστόφορος

Ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυρας Χριστόφορος κατάγονταν ἀπὸ ἡμιβάρβαρη φυλὴ καὶ τὸ ὄνομά του ἦταν Ρεμπρόβος, πὺ σημαίνει ἀδόκιμος, ἀποδοκιμασμένος, κολασμένος. Τὸ παράστημά του ἦταν γιγαντιαῖο, ἡ δύναμή του ἠράκλεια, ἀλλὰ στὴν ὄψη ἦταν τρομερὰ δύσμορφος. Τὸ πρόσωπό του ἔμοιαζε μὲ σκύλο καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀποκαλοῦσαν «κυνοπρόσωπο». Παρ' ὄλο ὅμως τὸ τρομακτικὸ παρουσιαστικὸ του ἦταν ἄνθρωπος πὺ εἶχε ἀγαθὴ ψυχὴ.

Κατατάγηκε στὶς ρωμαϊκὲς λεγεῶνες ὅταν συνελήφθη ὡς αἰχμάλωτος σὲ κάποια μάχη πὺ διεξήγαγε τὸ ἔθνος του μὲ τὰ ρωμαϊκὰ στρατεύματα. Προφανῶς γιὰ τὸν Χριστὸ ἔμαθε ἀπὸ Χριστιανοὺς στρατιῶτες καὶ ἐνῶ ἦταν ἀκόμη κατηγούμενος τοῦ δημιουργήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ κάνει κάποια καλὴ πράξη, ἡ ὁποία θὰ εὐαρεστοῦσε τὸν Χριστό. Ἔτσι στάθηκε στὴν ὄχθη ἑνὸς ὀρμητικοῦ καὶ ἐπικίνδυνου ποταμοῦ καὶ περνοῦσε ἀπέναντι τοὺς διαβάτες μεταφέροντάς τους στοὺς ὄμους του δωρεάν.

Μιὰ μέρα ἐμφανίστηκε μπροστὰ του ἓνα παιδὶ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸ περάσει στὴν ἀπέναντι ὄχθη. Ὁ Ρεμπρόβος μὲ χαρὰ ἀνέβασε τὸ παιδὶ στοὺς ὄμους του καὶ μὲ τὴν βοήθεια μιᾶς ράβδου πὺ κρατοῦσε ἄρχισε νὰ διασχίζει τὸν ὀρμητικὸ ποταμὸ. Σύντομα ὅμως διαπίστωσε πὺς τὸ παιδὶ γινόταν ὄλο καὶ πιὸ βαρὺ καὶ μὲ πολὺ μεγάλο κόπο καὶ δυσκολία ἔφτασε στὴν ἀπέναντι ὄχθη. Ὅταν τὸ κατέβασε ἀπὸ τοὺς ὄμους του, τοῦ εἶπε πὺς καὶ ὄλον τὸν κόσμον νὰ εἶχε στὴν πλάτη του θὰ ἦταν ἐλαφρύτερος ἀπὸ ἐκεῖνο. Τὸ παιδὶ τότε τοῦ ἀποκρίθηκε νὰ μὴν ἀπορεῖ γιὰ τὸ βάρος του, γιατί δὲν σήκωσε μόνο ὄλον τὸν κόσμον ἀλλὰ καὶ τὸν Πλάστη τοῦ κόσμου καὶ ὅτι εἶναι Ἐκεῖνος στὴν ὑπηρεσία Τοῦ ὁποίου τέθηκε. Μάλιστα τοῦ εἶπε νὰ φυτέψει τὸ ραβδὶ του καὶ νὰ τὸ δεῖ τὴν ἐπόμενη μέρα πὺ θὰ ἔχει βλαστήσει, ὡστε νὰ πιστέψει στὰ λόγια του. Ὁ Ρεμπρόβος ὑπάκουσε, φύτεψε τὴν ξερὴ ράβδο του καὶ ὄντως ἐκεῖνη

βλάστησε. Ἐφυγε τότε ἀπὸ τὸν στρατὸ καὶ πῆγε στὴν Ἀντιόχεια ὅπου βαπτίστηκε ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο τὸν Ἅγιο Βαβύλα, ὁ ὁποῖος τὸν ὀνόμασε Χριστόφορο, γιατί ἀξιώθηκε νὰ μεταφέρει στοὺς ὄμους τοῦ τὸν Χριστό. Μὲ τὸ βάπτισμα ἡ Θεία Χάρις δὲν μεταμόρφωσε μόνο τὴν ψυχὴ του ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα του, μετατρέποντάς το σὲ ἓναν λαμπρὸ καὶ ὄμορφο νέο.

Τὴν ἴδια περίοδο ὁμοῦς ξεκίνησε καὶ ὁ τρομερὸς διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Δέκιο. Κάθε φορὰ πού ὁ Χριστόφορος βρισκόταν μπροστὰ σὲ βίαιες συλλήψεις καὶ κακοποιήσεις Χριστιανῶν ἐπενέβαινε καὶ τοὺς ἀπελευθέρωνε. Καταγγέλθηκε ὁμοῦς στὶς ἀρχὲς γι' αὐτὲς τοὺς πράξεις καὶ στάλθηκε ἀπόσπασμα διακοσίων στρατιωτῶν γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν. Ἐπειδὴ ὁμοῦς οἱ στρατιῶτες ἦταν πολὺ πεινασμένοι τοῦ πρότειναν νὰ τοὺς δώσει φαγητὸ μὲ ἀντάλλαγμα νὰ μὴν τὸ κακοποιήσουν. Ὁ Χριστόφορος εἶχε μόνο ἓνα κομμάτι ξεροῦ ἄρτου νὰ τοὺς προσφέρει καὶ τότε ἓνας στρατιώτης εἰρωνευόμενος τοῦ εἶπε ὅτι ἂν μπορούσε μ' αὐτὸ τὸ ξερὸ κομμάτι νὰ χορτάσει ὅλους τοὺς στρατιῶτες, τότε θὰ γινόταν Χριστιανός. Στὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λόγων ὁ Χριστόφορος ἄρχισε νὰ προσεύχεται στὸν Χριστὸ καὶ νὰ τὸν παρακαλεῖ τὸ θαῦμα πού ἔκανε στὴν ἔρημο μὲ τοὺς πέντε ἄρτους νὰ τὸ κάνει καὶ τώρα γιὰ νὰ χορτάσουν οἱ στρατιῶτες. Πράγματι ἡ προσευχὴ του εἰσακούστηκε, τὸ κομμάτι τοῦ ξεροῦ ἄρτου πολλαπλασιάστηκε, οἱ στρατιῶτες χόρτασαν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς γνωρίσει τὸν Θεὸ του. Ὁ Χριστόφορος τοὺς κατήχησε καὶ τοὺς πῆγε στὸν Ἅγιο Βαβύλα γιὰ νὰ τοὺς βαπτίσει.

Ὅταν ὁ Δέκιος πληροφορήθηκε τὸ συμβάν, διέταξε νὰ ἀποκεφαλίσθουν οἱ διακόσιοι στρατιῶτες καὶ νὰ συλληφθεῖ ὁ Χριστόφορος, τὸν ὁποῖο προσπαθοῦσε μὲ κολακεῖες νὰ τὸν μετατρέψει σὲ εἰδωλόλατρη. Ὁ Χριστόφορος ὁμοῦς ἀρνοῦνταν σθεναρὰ καὶ γι' αὐτὸ ἔστειλε δύο διεφθαρμένες γυναῖκες, τὴν Ἀκυλίνα καὶ τὴν Καλλινίκη, γιὰ νὰ τὸν παρασύρουν στὴν ἁμαρτία. Ὁ Χριστόφορος ὄχι μόνο δὲν ἐνέδωσε στὴν ἁμαρτία ἀλλὰ τὶς κατήχησε καὶ τὶς ἔκανε Χριστιανὲς βρίσκοντας καὶ οἱ δύο μαρτυρικὸ θάνατο ἀλλὰ καὶ αἰώνια ζωὴ. Στὴν συνέχεια ὁ

Ἅγιος ὑπέστη πολλὰ καὶ φρικτὰ βασανιστήρια καὶ στὸ τέλος ἀποκεφαλίστηκε τὸ 251 μ.Χ.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἑλληνικὴ παράδοση ὁ Ἅγιος Χριστόφορος θεωρεῖται προστάτης τῶν χωραφιῶν καὶ τῶν ἀμπελιῶν ἀπὸ ἄσχημες καιρικὲς συνθῆκες καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν χαλαζόπτωση, ἐνῶ στοὺς νεότερους χρόνους ἄρχισε νὰ θεωρεῖται προστάτης τῶν ὁδηγῶν, τῶν ὁδοιπόρων καὶ τοῦ Σώματος Ἐφοδιασμοῦ – Μεταφορῶν τοῦ στρατοῦ.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, ὠραϊζόμενος, Κυρίῳ παρίστασαι, τῷ Βασιλεῖ οὐρανῶν, Χριστοφόρε ἀοίδιμε· ὅθεν σὺν Ἀσωμάτων, καὶ Μαρτύρων χορείαις, ἄδεις τῇ τρισαγίῳ, καὶ φρικτῇ μελωδίᾳ· διὸ ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, σῶζε τοὺς δούλους σου.

**Ἐὰν θέλετε νὰ λαμβάνετε δωρεὰν στὸ e-mail σας τὸ ἠλεκτρονικὸ περιοδικὸ
«Πνευματικὰ Σημειώματα» μπορείτε νὰ στείλετε στὴν διεύθυνση
imthesgrafeio@gmail.com τὰ στοιχεῖα σας.**

Ὄνομα, Ἐπώνυμο, Τηλέφωνο μὲ θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικὰ Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Ἵπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

